

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלְקֵי ט'

קוֹנְטֵרְס 609

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

וממנה יושע – יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבועים נפש, ושבועים גימטריה סוד – דע"י לימוד התורה – שהיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובפרט זה"ק – שפגוד סו"ד, ובזה נקרא אב של שבועים נפש, ננצל משבועים אמות העולם – ועוד פידוע יעקוב במלוי אותיות כזה: יו"ד עי"ן קו"ף וי"ו בי"ת, גימטריה 770 – שהשנה תש"ע – וממנה – מכח סגלת לימוד הסוד יושע תשועת עולמים (ספר "בדי ערבות") – זכרו! בידנו הדבר! – "הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש יאמר גבור אני, ויתקיים בנו הפסוק "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה" (ישעיה ס, כב) בב"א.

בלתי נסבל? כואב? מציק? לא רגוע?

והסירתי מחלה מקרבך

דר' ברים כירופרקט מומחה

בעזה שיי"ת רפוי מוחלט בשיטה יחודית למגוון בעיות:

כאבים מכל סוג, סחרחורות, פריצת דיסק ועוד ועוד

טלפון: 077-4051423/054-8441423

ירושלים רח' מאה שערים 78

קטמון רח' ישראל אהרוני 7

בית שמש רח' נחל זויתן 2

לזמוי הרבים!

שיעורי זוהר מתקיימים בכל אחת מהמרפאות הנ"ל בשעות:

בית שמש: ימי א' וד' 11:30

קטמון: יום ב' 12:00

מאה שערים: יום ג' 12:00 / יום ה' 16:00

וכן חלוקת טפסים, עלונים וספרי הזוהר של "מפעל הזוהר העולמי"

"לכאן" מחלתי היתה חשובת מרפא, הרופאים לא נתנו סיכויים, ואני החלטתי לנסות בכל דרך אפשרית, וכך הגעתי לדר' ברים שהוא היה השליח לרפאני לגמרי ממחלתי, בניגוד לציפיות הרפואה הכללית, וההיפך הגמור ממדה שאמרו לי הרופאים, הבראתי בשלימות ועל כך תודתי. עלו והצליחו! ש.ב.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בכל מוצאי שבת חווייה מרוממת
בשיעור בספר הזוהר הקדוש
 מפי ראש הישיבה הרב אליהו ממן שליט"א
 השיעור מתקיים בבית ידידנו הנניה לוי הי"ד, רח' החיטה 12/6
בשעה 21:15

מיתקן שם ישראל" - "כאיש אחד בלב אחד"

הנכם מוזמנים

לעצרת התעוררות מרכזית

לרגל חג השבועות - יום מתן תורה

אשר יתקיים אי"ה

ביום שני ד' סיון (17 במאי למניינם)

החל מהשעה 20:15

בהיכל בית המדרש של הישיבה הקדושה

במעמד:

מורנו ורבנו ראש הישיבה שליט"א

רבני הישיבה, רבנים ואישי ציבור נכבדים

ובראשם אורח הכבוד

הגה"צ רבי שלום יהודה גראם

כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א

מייסד "מפעל הזוהר העולמי" שעי"י "חברה מזוכי הרבים העולמי" ומחבר ספרים רבים

אשר ישא דברי חיזוק והתעוררות

ויאציל מברכתו על כל משתתפי הנכם

[ניתן יהיה לרכוש במחיר מוזל את ספרי הזוהר הקדוש ועוד שיצאו לאור ע"י האדמו"ר]

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה!

אָרְךָ וְשִׁית מָאָה מַגְדְּלִין, לְכֹל סֵטְרָא וְסֵטְרָא.
 וְכָל מַגְדְּלָא וּמַגְדְּלָא, טוּרִין קְבִיעִין.
 פְּרַחִין לְעִילָא, אֲשַׁתְּאֲבֹן בְּכִיתוּנָא (כ"א בפתוחא)
 דְּאִימָא עֲלָאָה, בְּמִשְׁח רְבוּת דִּילָהּ. פְּדִין אִימָא,
 בְּלַחִישׁוֹ, נְגִיד מִתְּנֵן עֲלָאִין, וְשֹׁדֵר וְקִבְעֵ לֹון
 בְּהֵהוּא עֵטְרָא. לְבִתֵּר אֲנְגִיד נְחָלִי דְּמִשְׁח רְבוּת
 קְדִישָׁא, עַל רִישָׁא דְּמִלְכָּא. וּמְרִישִׁיָּהּ, נְחִית
 הֵהוּא מִשְׁחָא טְבָא עֲלָאָה, עַל דִּיקְנִיָּה יִקְרִיא.
 וּמִתְּמֵן נְגִיד עַל אֵינוֹן לְבוּשֵׁי מִלְכָּא. הֵדָּא הוּא
 דְּכְתִיב, (תהלים קלג) פְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד
 עַל הַזֶּקֶן וְגו'.

לְבִתֵּר אֲתֵהֲדֵר עֵטְרָא, וּמַעֲטָרָא לִיהַ אִימָא
 עִילָאָה בְּהֵהוּא עֵטְרָא, וּפְרִישָׁא עֲלִיָּה,
 וְעַל מְטוּרֵינִתָּא, לְבוּשֵׁי יָקָר בְּהֵהוּא עֵטְרָא.
 פְּדִין קָלָא אֲשַׁתְּמַע בְּכִלְהוֹ עֲלִמִין, (שיר השירים ג)
 צְאֲנָה וּרְאִינָה וְגו'. פְּדִין חֲדוּתָא הוּא בְּכָל
 אֵינוֹן בְּנֵי מִלְכָּא. וּמֵאֵן אֵינוֹן. כָּל אֵינוֹן דְּאֵתוּ
 מְסִטְרֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. דְּהָא לֹא מְזִדְּוֹגֵי בְּהוּ,
 וְלֹא קִיִּמִין עֲמַהוּן, בְּרֵ אֵינוֹן ישְׂרָאֵל, דְּאֵינוֹן
 בְּנֵי בֵיתָא, וּמִשְׁמֵשִׁי לְהוּ. פְּדִין בְּרַכָּאֵן דְּנִפְיָקֵי
 מְנִיָּהוּ, דִּישְׂרָאֵל הוּא.

וְיִשְׂרָאֵל נְטִלִין כְּלָא, וּמִשְׁדְּרֵי חוּלְקָא מְנִיָּה
 לְשָׂאֵר עַמִּין, וּמֵהֵהוּא חוּלְקָא אֲתַזְנֵוּ
 כָּל אֵינוֹן שָׂאֵר עַמִּין. וְתֵאֲנָא, מִבִּין סֵטְרֵי
 חוּלְקֵיהוֹן דְּמִמְּנֵן עַל שָׂאֵר עַמִּין, נְפִיק (דף ר"ט
 א') חֵד שְׁבִיל דְּקִיק, דְּמִתְּמֵן, אֲתַנְגִּיד חוּלְקָא
 לְאֵינוֹן תְּתַאֵי, וּמִתְּמֵן מִתְּפָרֵשׁ לְכִמָּה סֵטְרִין.
 וְדָא קְרִינֵן לִיהַ תְּמַצִּית, דְּנִפְיָק מְסִטְרָא דְּאַרְעָא
 קְדִישָׁא.

וְעַל דָּא עֲלֵמָא כּוֹלִיָּה מִתְּמַצִּית דְּאַרְץ ישְׂרָאֵל
 קָא שְׁתִּי. מֵאֵן אַרְץ ישְׂרָאֵל. הָא אוֹקִימָנָא.
 וּבִין לְעִילָא, וּבִין לְתַתָּא, כָּל אֵינוֹן שָׂאֵר עַמִּין
 עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, לֹא אֲתַזְנֵוּ אֲלָא מֵהֵהוּא

אָרְךָ וְשִׁשׁ מֵאוֹת מַגְדְּלִים לְכֹל
 צֵד וְצֵד, וְכֹל מַגְדֵּל וּמַגְדֵּל הָרִים
 קְבוּעִים. פּוֹרְחִים לְמַעְלָה,
 נִשְׂאָבִים בְּכַתְנַת (בפלוך) הָאֵם
 הַעֲלִינָה בְּשִׁמֵן מִשְׁחָה שְׁלָהּ. אִז
 הָאִמָּא בְּלַחֵשׁ מִשְׁפִּיעָה מִתְּנֹות
 עֲלִינוֹת, וְשׁוֹלַחַת וְקוֹבְעַת אוֹתָם
 בְּאוֹתָהּ הַעֲטָרָה. אַחַר כֵּן
 מִשְׁפִּיעָה נְחָלִי שְׁמֵן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ
 עַל רֹאשׁ הַמֶּלֶךְ, וּמֵהֵרָאשׁ יוֹרֵד
 אוֹתוֹ שְׁמֵן טוֹב עֲלִיוֹן עַל זְקֵנוֹ
 הַמְּכַבֵּד, וּמִשֵּׁם שׁוֹפֵעַ עַל אוֹתָם
 לְבוּשֵׁי הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׁכֻתוֹב (תהלים
 קלג) פְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד
 עַל הַזֶּקֶן וְגו'.

אַחַר כֵּן חוֹזְרֵת הַעֲטָרָה, וּמַעֲטָרַת
 אוֹתָהּ הָאֵם הַעֲלִינָה בְּאוֹתָהּ
 עֲטָרָה, וּפּוֹרְשֵׁת אוֹתָהּ עֲלֵיו וְעַל
 הַמֶּלְכָּה, לְבוּשֵׁי כְבוֹד בְּאוֹתָהּ
 עֲטָרָה. וְאִז נִשְׁמַע קוֹל בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת, (שיר השירים ג) צְאֲנִיָּה
 וּרְאֲנִיָּה וְגו'. אִז חֲדוּהָ הִיא בְּכָל
 בְּנֵי הַמֶּלֶךְ. וּמִי הִם? כָּל אוֹתָם
 שְׂבֵאוֹ מִצַּד ישְׂרָאֵל, שְׁהָרֵי לֹא
 מְזִדְּוִיגִים בְּהֵם וְלֹא עוֹמְדִים
 עִמָּהֶם, פְּרֵט לְאוֹתָם ישְׂרָאֵל שְׁהֵם
 בְּנֵי הַבַּיִת וּמִשְׁמֵשִׁים אוֹתָם. וְאִז
 בְּרַכּוֹת שְׁיוּצָאוֹת מֵהֶם, שֶׁל
 ישְׂרָאֵל הֵן.

וְיִשְׂרָאֵל לּוֹקְחִים הַכֹּל, וְשׁוֹלְחִים
 חֵלֶק מִמְּנוֹ לְשָׂאֵר הָעַמִּים,
 וּמֵאוֹתוֹ חֵלֶק נְהוּגִים כָּל אוֹתָם
 הָעַמִּים. וְלְמַדְנֵוּ, מִבִּין צְדִדֵי
 חֵלְקָם שֶׁל הַמְּמַנִּים עַל שָׂאֵר
 הָעַמִּים יוּצָא שְׁבִיל דְּקִיק אֶחָד
 שְׁמֵשֵׁם נִשְׁפָּע חֵלֶק לְאוֹתָם
 מִתְּחוֹתָנִים, וּמִשֵּׁם נִפְרֵד לְכִמָּה
 צְדָדִים. וְזֶה קוֹרְאִים תְּמַצִּית,
 שְׁיוּצָאת מִצַּד הָאַרְץ הַקְּדוּשָׁה .
 וְעַל זֶה כָּל הָעוֹלָם שׁוֹתָה
 מִתְּמַצִּית אַרְץ ישְׂרָאֵל. מִי זֶה אַרְץ
 ישְׂרָאֵל? הָרִי בְּאַרְגוֹ. וּבִין לְמַעְלָה
 וּבִין לְמַטָּה, כָּל אוֹתָם שָׂאֵר עַמִּים
 עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת לֹא נְהוּגִים

אֶלָּא מֵאוֹתָהּ תִּמְצִית. וְאֵל תֵּאמֶר
שֶׁהֵם בְּלִבְדָם, אֶלָּא אֶפְלוּ אוֹתָם
כְּתָרִים תְּחַתּוּנִים שׁוֹתִים מֵאוֹתָהּ
תִּמְצִית. וְזוֹהוּ בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים,
שְׁבִיל מִגְדוּלֵי שְׂאֵר הָעֵמִים
שֶׁמִּתְבָּרְכִים מִמֶּנּוּ.

כְּשֶׁרָאָה אוֹתוֹ מִלֵּאָף שְׁבִלְעָם
מִסֻּטָה אֵת הָאֲתוֹן לְאוֹתוֹ שְׁבִיל,
שְׁכַתוּב לְהַטָּה הַדְּרָף, מִיָּד -
וַיַּעֲמֵד מִלֵּאָף ה' בְּמִשְׁעוֹל
הַכְּרָמִים, לְהַסְתִּיר הַשְּׁבִיל, שְׁלֹא
יִסְתַּיְעוּ בוֹ שְׂאֵר עֵמִים עוֹבְדֵי
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת וְאוֹתָם כְּתָרִים
תְּחַתּוּנִים. וְהִלְכָה זוֹ, כְּזוֹ שֶׁאָמַר
רַבִּי יִצְחָק. כְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים א)
שְׁמִי נֹטְרָה וְגו', לְשֹׁמֵר וּלְכַרְפֵּךְ
אֵת שְׂאֵר הָעֵמִים בְּגִלוּת. וַיִּשְׁרָאֵל
שֶׁהֵם כְּרָמֵי שְׁלֵי - לֹא נֹטְרָתִי,
מִשׁוּם שֶׁהֵם בְּגִלוּת וְלֹא
מִתְבָּרְכִים כְּרָאִי.

גִּדְר מְזָה וְגִדְר מְזָה. אָמַר רַבִּי
אָבָא, אֵיךְ יִכּוֹל אוֹתוֹ מִלֵּאָף
לְהַסְתִּיר אוֹתוֹ הַשְּׁבִיל? אֶלָּא
מִשׁוּם שֶׁסִּיּוּעַ אַחַר הָיָה לוֹ,
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנֻסֵת יִשְׂרָאֵל.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הַתּוֹרָה סִיּוּעָה
לוֹ, שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת לב) מְזָה וּמְזָה
הֵם כְּתוּבִים.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מִה כְּתוּב? וַתֵּרָא
הָאֲתוֹן וְגו'. וַתִּלְחֹץ אֶל הַקִּיר. מִה
זֶה וַתִּלְחֹץ אֶל הַקִּיר? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(יִשְׁעִיה כב) מִקְרָקֶר קִיר וְגו'. קִיר -
פְּטָרוֹן, אוֹתוֹ שֶׁשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם.
וַתִּלְחֹץ אֵת רִגְלָהּ בְּלַעַם אֶל הַקִּיר,
הִיא לֹא נִתְּנָה לוֹ כִּלְל סִיּוּעָה.
וּבְמִצְוָה (וְרָקָה) הַנִּיחָה (שְׁלַחָה)
אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ קִיר וְרַמְזָה לוֹ זֶה.
אִז וַיִּסֹּף לְהַפְתָּהּ, בְּצַד הַזֶּה.

וַיִּוֹסֵף מִלֵּאָף ה' עֲבוּר וַיַּעֲמֵד
בְּמִקּוֹם צָר וְגו'. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
הַסְתִּיר לָהּ כָּל הַדְּרָכִים וְכָל
הַסִּיּוּעִים, שְׁלֹא נִמְצָא בָּהּ סִיּוּעָה
מִכָּל צַד שְׁבִעוּלָם. אִז וַתִּרְבֹּץ
תַּחַת בְּלַעַם. כְּשֶׁרָאָה בְּלַעַם שְׁלֹא

תִּמְצִית. וְלֹא תִימָא דְאֵינוֹן בְּלַחֲדוּרֵי, אֶלָּא
אֶפְלוּ אֵינוֹן כְּתָרִין תְּתָאִין, מִהֵהוּא תִּמְצִית
שְׁתֵּינִין. וְדָא הוּא בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים, שְׁבִיל
מִרְבְּרֵי שְׂאֵר עֵמִין דְּמִתְבָּרְכִין מִגְּוִיהָ.

כְּד חָמָא הֵהוּא מִלֵּאָכָא, דְּהָא בְּלַעַם אֶסְטִי
לְאֲתוֹן לְהֵהוּא שְׁבִילָא, דְּכַתִּיב לְהַטוֹתָהּ
הַדְּרָף, מִיָּד וַיַּעֲמֵד מִלֵּאָף יי בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים,
לְאֶסְתַּמָּא שְׁבִילָא, דְּלֹא יִסְתַּיְעוּן בֵּיה אֵינוֹן
שְׂאֵר עֵמִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, וְאֵינוֹן
כְּתָרִין תְּתָאִין. וְאֶזְלָא הָא, כְּהָא דְאָמַר רַבִּי
יִצְחָק, כְּתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים א) שְׁמוֹנֵי נוֹטְרָה וְגו',
לְנוֹטְרָא וּלְבִרְכָא לְשְׂאֵר עֵמִין בְּגִלוּתָא. וַיִּשְׁרָאֵל
דְּאֵינוֹן כְּרָמֵי שְׁלֵי, לֹא נֹטְרָתִי, בְּגִין דְּאֵינוֹן
בְּגִלוּתָא, וְלֹא מִתְבָּרְכִין כְּדָקָא חֲזִי.

גִּדְר מְזָה וְגִדְר מְזָה. אָמַר רַבִּי אָבָא, הִיךְ יִכּוֹל
הֵהוּא מִלֵּאָכָא לְאֶסְתַּמָּא הֵהוּא שְׁבִילָא.
אֶלָּא בְּגִין דְּסִיּוּעָא אַחְרָא הָוָה לִיה, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וּכְנֻסֵת יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,
אוֹרִייתָא מְסִיּוּעָא לִיה, דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת לב) מְזָה
וּמְזָה הֵם כְּתוּבִים.

בְּהֵרִיא שְׁעָתָא מִה כְּתִיב. וַתֵּרָא הָאֲתוֹן וְגו',
וַתִּלְחֹץ אֶל הַקִּיר, מָאי וַתִּלְחֹץ אֶל
הַקִּיר. כְּמָה דְאֵת אָמַר (יִשְׁעִיה כב) מִקְרָקֶר קִיר וְגו'.
קִיר: פְּטָרוֹנָא, הֵהוּא דְשְׁלֻטָא עֲלֵיהּ. וַתִּלְחֹץ
אֵת רִגְלָהּ בְּלַעַם אֶל הַקִּיר, הִיא לֹא יְהָבָא לִיה
סִיּוּעָא כִּלְל. וּבְעֻקְוָתָא, (ס"א אֶשְׁרֵת) אֶשְׁרֵת (ס"א
אֶשְׁרֵת) לִיה לְהֵהוּא קִיר. וְרַמְזָא לִיה הָאֵי, כְּדִין
וַיִּוֹסֵף לְהַפּוֹתָהּ בְּהָאֵי סִטְרָא.

וַיִּוֹסֵף מִלֵּאָף יי עֲבוּר וַיַּעֲמֵד בְּמִקּוֹם צָר וְגו'.
בְּהֵרִיא שְׁעָתָא, אֶסְתִּים לָהּ כָּל אַרְחִין,
וְכָל סִיּוּעִין, דְּלֹא אֶשְׁתַּכַּח בָּהּ מִכָּל סִטְרָא
דְּעֻלְמָא סִיּוּעָא. כְּדִין וַתִּרְבֹּץ תַּחַת בְּלַעַם. כְּד
חָמָא בְּלַעַם דְּלֹא הָוָה יִכּוֹל, מִה כְּתִיב. וַיַּחַר

הֲיָהּ יָכוֹל, מִה כְּתוּב? וַיַּחַר אַף בְּלִעָם וַיִּדַּע אֶת הָאֶתוֹן בְּמַקְל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, שֶׁהִתְקִינָה וְהִלְבִּישָׁה בְּזִרְזוּי דִּין קָשָׁה וְתַקִּיף.

וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֶתוֹן וַיֹּגו'. זֶה אֶחָד מֵאוֹתָם דְּבָרִים שֶׁנִּבְרָאוּ עֶרֶב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֹשׁוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִה הִגְדִּלָה הַזֶּה לְבִלְעָם אוֹ לְאֶתוֹן אוֹ לְיִשְׂרָאֵל בְּדְבָרִים הַלְלוּ? אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, שֶׁצִּחְקוּ עָלָיו אוֹתָם גְּדוּלִים שֶׁהָיוּ עִמּוֹ, וְכִשְׁהִגִּיעוּ לְבָלֵק, אָמְרוּ לוֹ: וְכִי לְשׁוֹטָה הִזָּה שֶׁלַחַת לְכַבֵּד?! לֹא תִמְצָא בּוֹ מִמֶּשׁ וְלֹא בְדְבָרָיו. וּבְאוֹתוֹ דְּבִירוֹ שֶׁל הָאֶתוֹן הִתְבַּיֵּה מִכְבוֹדוֹ. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, אֶלְמָלָא לֹא אָמְרָה הָאֶתוֹן אֶת זֶה, לֹא הִשְׁאִיר בְּלִעָם אוֹתוֹ שְׁלוֹ, וּבְדְבָרֵי הָאֶתוֹן יָדַע שֶׁנִּשְׁבַּר כַּחוֹ.

רַבִּי אַבָּא שְׂאֵל, כְּתוּב (במדבר טז) וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי וַיֹּגו'. מִה שׁוֹנֶה אָרֶץ מֵאֶתוֹן שֶׁלֹּא כְתוּב בָּהּ וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאָרֶץ? אֵלֶּא שֵׁם מֹשֶׁה גִּזֵּר עַל הַפֶּה, וַתִּפְתַּח וַעֲשֵׂתָה הָאָרֶץ אֶת מִצְוֹת מֹשֶׁה, וְלֹא נִאָּה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲבֹר מִצְוֹתוֹ, שֶׁהָיָה מֹשֶׁה גִּזֵּר וַיִּצְוֶה, וַיִּפְצַתָּה הָאֶדְמָה אֶת פִּיהָ. וְלָכֵן הִיא עֲשֵׂתָה מִצְוֹתוֹ, שֶׁכְּתוּב וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אָבֵל כָּאֵן לֹא נִמְצָא מִי שֶׁגִּזֵּר, אֵלֶּא רִצּוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִנֵּה, וְהוֹאִיל וַיִּרְצוּנוּ הִנֵּה בְּכֹף, כְּתוּב וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֶתוֹן. מִמֶּנּוּ בָּא הַדְּבָר, וּמִמֶּנּוּ נִמְצָא.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הִסְתַּפְּלִיתִי בְּפִרְשָׁה זֹה וּבְדְבָרִים הַלְלוּ, וְנִרְאָה שֶׁאֵלּוֹ דְּבָרִים שֶׁלֹּא צְרִיכִים. וְכִי מֵאַחַר שֶׁכְּתוּב וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֶתוֹן, צְרִיף לְהִיּוֹת דְּבָרִים הַלְלוּ דְּבָרִים מְעֻלִּים, דְּבָרֵי חֻקְמָה?! וְאִם כְּמוֹ שֶׁהִתְעוֹרְרוּ חֲבֵרֵינוּ, שֶׁהוּא מִשְׁתַּבַּח שְׁפוֹסְתוֹ רֹעֵה

אֶף בְּלִעָם וַיִּדַּע אֶת הָאֶתוֹן בְּמַקְל, כְּמֵה דְאִתְמַר, דְּאִטְעוֹן לָהּ, וְאִלְבֵּשׁ לָהּ, בְּזִרְזוּי דִּינָא קָשִׁיא תַקִּיפָא.

וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאֶתוֹן וַיֹּגו'. (במדבר כב) הִיִּינוּ חַד מְאִינוֹן מְלִין, דְּאִתְבְּרִיאוּ עֶרֶב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֹשׁוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מְאִי סִגֵּי הָאִי לְבִלְעָם, אוֹ לְאֶתוֹן, אוֹ לְיִשְׂרָאֵל. בְּהִנֵּי מְלִין. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, דְּחִיִּיכִין בֵּיה אֵינוֹן רַבְרַבִּין דְּהוּוּ עֲמִיָה, וְכַד מְטוּ לְבָלֵק, אָמְרוּ לִיה, וְכִי לְהָאִי שְׁטִיא שְׂדֵרֶת לְקַרָּא, לֹא תִשְׁכַּח בֵּיה מִמִּשׁוֹת, וְלֹא בְּמִלּוּי. וּבְאֵינוֹן מְלָה דְאִתְנָא, אִתְבְּזָא מִן יְקָרִיָהּ. רַבִּי חֵיִיא אָמַר אֶלְמָלָא לֹא אִמְרִת אִתְנָא הָאִי, לֹא שְׁבִיק בְּלִעָם הִהוּא דִּילִיָהּ, וּבְמִלֵּי דְאִתְנָא יָדַע דְאִתְבְּר חִילִיָהּ.

רַבִּי אַבָּא רַמִּי, כְּתִיב (במדבר טז) וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי וַיֹּגו'. מְאִי שֶׁנָּא אָרֶץ מֵאֶתוֹן, דְּלֹא כְתִיב בָּהּ וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאָרֶץ. אֵלֶּא, הֵתָם מֹשֶׁה גִּזֵּר עַל פּוּמָא, וַיִּפְתַּח, וַעֲבַדְתָּ אֶרְעָא פְקוּדָא דְמֹשֶׁה, וְלֹא יֵאוּת דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יַעֲבֹר פְקוּדֵיהּ, דְּהָא מֹשֶׁה גִּזֵּר וַפְקִיד, (במדבר טז) וַיִּפְצַתָּה הָאֶדְמָה אֶת פִּיהָ. וְעַל דָּא הִיא עֲבַדְתָּ פְקוּדוּיָהּ. דְּכְתִיב וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אָבֵל הֵכָא, לֹא אִשְׁתַּכַּח מָאֵן דְּגִזֵּר, אֵלֶּא רַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הִנֵּה, וְהוֹאִיל וְרַעוּתִיָה הִנֵּה בְכֹף, כְּתִיב וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאֶתוֹן. מִגִּיָה אֶתָא מְלָה, וּמִגִּיָה אִשְׁתַּכַּח.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִסְתַּפְּלִנָא בְּפִרְשָׁתָא דָּא, וּבְאֵלִין מְלִין, וְאִתְחַזְּיִין דְּלֹאוּ מְלִין דְּצְרִיכִין אֵינוֹן. וְכִי מֵאַחַר דְּכְתִיב וַיִּפְתַּח יי אֶת פִּי הָאֶתוֹן, בְּעֵיִן לְמַהוּי אֵינוֹן מְלִין מְלִי מְעֻלִּיתָא, מְלִי דְחֻקְמָתָא, וְאִי כְמֵה דְאִתְעַרוּ חֲבֵרָנָא, דְּאִיהוּ מִשְׁבַּח דְּסוּסִיא דִּילִיָהּ רַעִי

בְּאָחוּ, וְהִיא שְׂבָה וְאוֹמֶרֶת: הֲלוֹא אֲנִכִּי אֲתֹנֶךָ - מִכָּאֵן הִיָּה לָּהּ לִפְתַּח! וְהִיא לֹא פִתְחָה, אֲלֵא - מָה עֲשִׂיתִי לָךְ. וְאִם כֵּן, לָמָּה טָרַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִפְתַּח אֶת פִּיהָ בְּדַבְּרִים הַלְלוּ?

אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדַאי בְּדַבְּרִים הַלְלוּ לְמַדְנֵי עַל דַּעַת בְּלָעַם שְׂאִינוּ כְּדַאי לְשֵׁרוֹת עָלֵינוּ רוּחַ הַקְּדוֹשׁ. וְלְמַדְנֵי שְׁהָרִי אֵין בְּאֲתוֹנוּ יִכְלַת לְהִזְיֵק אוֹ לְהִיטִיב. וְלְמַדְנֵי מֵאֲתוֹן זוֹ שְׁהָרִי אֵין כַּח בְּבִהּמוֹת לְהִשְׁרוֹת עָלֵיהֶן דַּעַת שְׁלָמָה. בֵּא תִרְאֶה, בְּלָעַם, בְּאוֹתוֹ דְבוּר שֶׁל אֲתוֹנוּ וּבְאוֹתָהּ דַּעַת טַפְשָׁה לֹא יִכּוֹל לַעֲמֹד. בְּדַעַת עָלְיוֹנָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

וְהֵאמֵר לְבָלָעַם מָה עֲשִׂיתִי לָךְ. וְכִי בְרִשׁוּתִי הִיָּה לַעֲשׂוֹת טוֹב וְרָע? לֹא. שְׁהָרִי בִּהּמוֹת לֹא מִתְנַהֲגוֹת אֲלֵא בְּמָה שְׁמַנְהִיגִים אוֹתָן. וְאִךְ עַל גַּב שְׂאוֹתָהּ אֲתוֹן בְּעַמְקָא (בְּמַצְרֵי) יוֹתֵר, זֶה לֹא בְרִשׁוּתָהּ, שְׁהָרִי הוּא הַטְּעִינָה בְּכַשְׁפֵּי, וְעוֹמְדַת בְּרִשׁוּתָהּ.

וַיֵּאמֶר בְּלָעַם לְאֲתוֹן כִּי הִתְעַלְלַת בִּי. כִּי הִיָּה לוֹ לְצַחֵק מִמֶּנָּה, וְהוּא הִשִּׁיב כְּטַפְשׁוֹת דְּבָרֶיהָ לַעֲמִתָּה. אִזְ צַחֲקוּ מִמֶּנּוּ, וְנִהְיָ קַל בְּעֵינֵיהֶם, וְיִדְעוּ שְׁהוּא שׁוֹטָה. וְמָה אָמַר? כִּי הִתְעַלְלַת בִּי לוֹ יֵשׁ חֶרֶב בְּיָדִי. אָמְרוּ: שׁוֹטָה זֶה יִכּוֹל לְהַשְׁמִיד עַמִּים בְּפִיו, אִיךְ לֹא יִכּוֹל לְהַשְׁמִיד אֶת אֲתוֹנוּ וְהוּא צָרִיךְ חֶרֶב? ! וְלְמַדְנֵי שְׂאִין כַּח בְּבִהּמוֹת לְהִשְׁרוֹת עָלֵיהֶן רוּחַ אַחֲרָת. שְׂאִם יֵאמְרוּ בְּנֵי אָדָם, אִם יִדְבְּרוּ הַבְּהִמוֹת כְּמָה דַּעַת שְׁלָם יוֹצִיאָה לְעוֹלָם - צֵא וְלִמַּד מֵאֲתוֹן זוֹ, שְׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פִתַּח פִּיהָ, רָאָה דְבָרֶיהָ.

וַיְהִי בְּבִקְרַ וַיִּקַּח בָּלָק אֶת בְּלָעַם וַיְהִי וַיְהִי רַבִּי יִצְחָק אָמַר, בָּלָק הִיָּה חָכֵם בְּכַשְׁפִּים יוֹתֵר מִבְּלָעַם, פֶּרַט

בְּרִיטִיכָא, וְהִיא תָּבַת וְאִמְרַת, הֲלֹא אֲנִכִּי אֲתוֹנֶךָ. מִהָכָא הָוָה לָּהּ לְמִפְתַּח, וְהִיא לֹא פִתְחָה אֲלֵא מָה עֲשִׂיתִי לָךְ. וְאִי הָכִי, אֲמַאי קָא טָרַח קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמִפְתַּח פּוּמָה לְהִנֵּי מְלִין.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדַאי בְּאֲלִין מְלִין אוֹלִיפְנָא דַּעֲתָא דְּבָלָעַם, דְּלָאוּ כְּדַאי הוּא לְמִשְׁרֵי עָלִיהָ רוּחַ קְדָשָׁא, וְאוֹלִיפְנָא, דְּהָא לִית יִכְלוּ בְּאֲתַנְיָה, לְאֲבָאשָׁא אוֹ (דַּרְרִי ע"א) לְאוֹטְבָא. וְאוֹלִיפְנָא מֵהֵא אֲתוֹן, דְּהָא לִית חִילָא בְּבַעֲרֵי לְאֲשְׂרָאָה עָלֵיהוּ דַּעֲתָא שְׁלִים. תָּא חֲזִי, בְּלָעַם, בְּהֵהִיא מְלָה דְּאֲתַנְיָה, וּבִהֵהוּא דַּעֲתָא טַפְשָׁא לֹא יִכּוֹל לְמִיקָם. בְּדַעֲתָא עֲלָאָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

וְהֵאמֵר לְבָלָעַם מָה עֲשִׂיתִי לָךְ. (בְּמַדְבַּר כב) וְכִי בְרִשׁוּתִי הָוָה לְמַעֲבַד טוֹב וּבִישׁ. לְאוֹ. דְּהָא בְּעִירִי לֹא מִתְנַהֲגוֹן, אֲלֵא בְּמָה דְּנַהֲגוּ לוֹן. וְאִךְ עַל גַּב דְּהֵהִיא אֲתַנָּא בְּעַמְיִקְתָּא (ס"א בְּעַמְיִקְתָּא) יִתִּיר, לְאוֹ בְרִשׁוּתָהּ הִיא, דְּהָא הוּא אֲטַעִין לָּהּ בְּחִרְשׁוּי, וּבְרִשׁוּתִיָּה קִיִּמָּא.

וַיֵּאמֶר בְּלָעַם לְאֲתוֹן כִּי הִתְעַלְלַת בִּי. הָוָה לִיָּה לְחִיטִּכָּא מִנָּה, וְהוּא אֲתִיב לְקַבְּלָא טַפְשׁוֹתָא דְּמִלְהָא, כְּדִין חֲזִיכוּ מַנְיָה, וְאֲתַקְּלִיל בְּעֵינֵיהוּ, וְיִדְעוּ דְּאִיהוּ שְׁטִיָּא. וְמָה אָמַר. כִּי הִתְעַלְלַת בִּי לוֹ יֵשׁ חֶרֶב בְּיָדִי. אָמְרוּ, שְׁטִיָּא דָּא אִיהוּ יִכּוֹל לְשִׁיצָאָה עַמִּין בְּפּוּמִיָּה, הִיךְ לֹא יִכּוֹל לְשִׁיצָאָה לְאֲתַנְיָה, וְהוּא בְּעִי חֶרֶב. וְאוֹלִיפְנָא, דְּלִית חִילָא בְּבַעֲרֵי לְאֲשְׂרָאָה עָלֵיהוּ רוּחָא אַחֲרָא, דְּאִי יִמְרוּן בְּנֵי נֶשָׂא, אִי יִמְלָלוּן בְּעִירִי, כְּמָה דַּעֲתָא שְׁלִים יִפְקוּן לְעֵלְמָא, פּוּק וְאוֹלִיף מֵהֵא אֲתַנָּא, דְּהָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲפִתַּח פּוּמָה, חָמִי מְלוּי.

וַיְהִי בְּבִקְרַ וַיִּקַּח בָּלָק אֶת בְּלָעַם וַיְהִי וַיְהִי רַבִּי יִצְחָק אָמַר, בָּלָק חָכֵם הָוָה בְּחִרְשִׁין, יִתִּיר

שלא היה מכון השעה לקלל. משל וכו'. משום כך, ויקח בלק את בלעם וגו'. הוא היה מתקין אותו ואוחזו לכל.

ויעלהו במות בעל. מה זה ויעלהו במות בעל? אלא השגיח בכשפיו באיזה צד יאחזו בהם, ומצא שעתידים ישראל לעשות במות ולעבד לבעל, כמו שכתוב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, ראה את גדולי העם ומלכם שעובדים לו, כמו שכתוב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתוב (שם) אם ה' האלהים וגו'. פיון שראה בלעם שעתידים ישראל לזה, מיד - ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבועה מזבחת.

רבי יוסי ורבי יהודה. אחד אמר, פנגד מזבחות של הראשונים הקריב אותם שבועה מזבחות. ואחד אמר, בחכמה עשה הכל, ומצא שחלק ישראל בשבע דרגות נקשרו. ומשום זה סדר שבועה מזבחות.

לאדם שהיה לו אהוב אחד שהשאיר לו אביו, ובני אדם פחדו להתקוטט עמו בגלל אותו אוהב. לזמנים בא אדם אחד ורצה לעורר קטטה עמו. אמר: מה אעשה? אם אעיר קטטה עמו, הרי אותו אוהב שקשור אתו, ואני לא אוכל. אמר: מה אעשה? שלח דורון לאותו אוהב. אמר אותו אוהב: וכי מה יש לאיש הזה אתי?! ידעתי שזה בגלל אותו בן אהובי. אמר: דורון זה לא יגנס לפני. זרקו אותו לכלבים שיאכלוהו.

כך בלעם בא לעורר קטטה בישראל, וראה שלא יכול, בגלל אותו אוהב עליון שלהם. וכמו

מבלעם, בר דלא הוה מכון שעתא ללטייא. משל וכו'. בגין כך ויקח בלק את בלעם וגו'. הוא היה מתקין ליה ואחיד ליה לכלא.

ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל. אלא אשגח בחרשוי, במאי סטרא ותאחיד בהו, ואשפח דזמינין ישראל למעבד במות, ולמפלח לבעל. כמה דכתיב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, חמא רברבי דעמא, ומלפא דלהון, דפלחין ליה, כמה דכתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתיב (מלכים א יח) אם יי האלהים וגו'. פיון דחמא בלעם, דזמינין ישראל להאי, מיד ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבועה מזבחת.

(ספר בתיב)

רבי יוסי ורבי יהודה, חד אמר לקבלי מדבחון דקזמאי, אקריב אינון שבועה מדבחון. וחד אמר, בחכמתא עבד כלא, ואשפח דחולקיהון דישראל בשבועה דרגין אתקשרו. בגין כך אסדר שבועה מדבחון.

רבר נש דהוה ליה רחימא חד, דשבק ליה אבוי. ובגוי נשא מסתפו לקטטה בהדיה, בגין ההוא רחימא. ליומין, אתא בר נש חד, ובעא לאתערא קטטו בהדיה. אמר, מה אעפיד, אי אתער ביה קטטא, הא ההוא רחימא דאתקשר בהדיה, ולא יכילנא, אמר מה עבד, שדר ליה דורון לההוא רחימא. אמר ההוא רחימא, וכי מה אית ליה להאי בר נש גבאי, ידענא דבגין ההוא בר רחימאי הוא. אמר, האי דורון לא יעול קמאי, זמינו ליה לכלפי ויכלוגיה.

כך בלעם, אתא לאתערא קטטו בהו בישראל, וחימא דלא יכיל בגין ההוא רחימא עלאה

דלהון, (כמה דאת אמר (משלי כז) רעד ורע אביד אל תעזוב) שארי לתקנא קמיה דורון. אמר

קדשא בריך הוא, רשע ומה אית לך גבאי, את בעי לאזדווגא בבני, הרי דורונוך זמין לכלבי. תא חזי, מה כתיב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטומאה. דורונוך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

רבי אבא אמר, ויקר: פמה דאת אמר, (תהלים קמו) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה כתיב. ויקר אלהים. קריר גרמיה מן דא דהוה חשיב. ויקר אלהים, פמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם חשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה מקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, ממה דהוה חשיב. ואעקר (ס"א ליה פתחיה דרנא), לההוא דרגא הדא הוא דכתיב ויקר. פמה דאת אמר (משלי לו) יקרונה עורבי נחל. אמר ליה, רשע, לית אנת פדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"י ע"ב) ולמיצל קמאי. דורונוך לכלבי אתמסר.

אמר רבי שמעון, תא חזי, האי רשע, געלא דכלא הוה. דלא תשפח בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, חס ושלום. מה כתיב. וישם יי דבר בפי בלעם וגו', פמאן דשווי חסמא בפום חמרא, דלא יסטי הקא או הקא, פך וישם יי דבר בפי וגו'. אמר ליה קדשא בריך הוא, רשע, את חשיב דעל ידך יהא ויתקיים ברכה בבני, או אפקא. לא צריכין אינון לך, פמה דאמרין לצרעה וכו'. אלא את שוב אל בלק, וכד תפתח פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך תלייא מלולא, אלא וכה תדבר. הרי כ"ה, דזמינא לברכא לון. פה, תמלל ברכה דבני,

שנאמר (משלי כו) רעך ורע אביך אל תעוב) התחיל לתקן לפניו דורון. אמר הקדוש ברוך הוא: רשע! ומה יש לך אלי? ! אתה רוצה להזדווג אתי? הרי דורונוך מזמן לכלבים. בא וראה מה כתוב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטומאה. דורונוך ימסר לאלה ולא יבנס לפני.

רבי אבא אמר, ויקר - כמו שנאמר (תהלים קמו) לפני קרתו מי יעמד. הוא היה עתיד שבאותו דורון יוכל לישראל. מה כתוב? ויקר אלהים. קרר עצמו ממה שהיה חושב, ויקר אלהים, כמו שנכתבאר, שהתעורר עליו מצד הטמאה.

רבי אלעזר אמר, ויקר - בלעם חשב שבאותו דורון יבנס להזיק את ישראל, והקדוש ברוך הוא עקר אותו מלפניו אותו דורון. ויקר את בלעם ממה שהחשב, ויקר (איתו מאותה דרגה) את אותה דרגה. זהו שכתוב ויקר, כמו שנאמר (משלי לו) יקרונה עורבי נחל. אמר לו: רשע! איך פדאי להתקשר אלי ולהכנס לפני. דורונוך נמסר לכלבים.

אמר רבי שמעון, בא ראה, רשע זה היה געל הכל, שלא תמצא בכל הפרשה הזו ויאמר ה' אל בלעם, או וידבר ה', חס ושלום. מה כתוב? וישם ה' דבר בפי בלעם וגו', כמי ששם מחסום בפי החמור שלא יסטה פאן או פאן. פך - וישם ה' דבר בפי וגו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אתה חושב שעל ידך תהיה ויתקיים ברכה בבני או החפץ - לא צריכים הם לך, כמו שאומרים לצרעה וכו'. אלא אתה שוב אל בלק, וכשתפתח פיך, לא יהיה ברשותך. ולא בפיו תלוי הדבור, אלא וכה תדבר. הרי פה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אָמֵן) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אָמֵן) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אָמֵן) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוזינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האור בארצנו
הקדושה, אמן בן יהי רצון.